

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

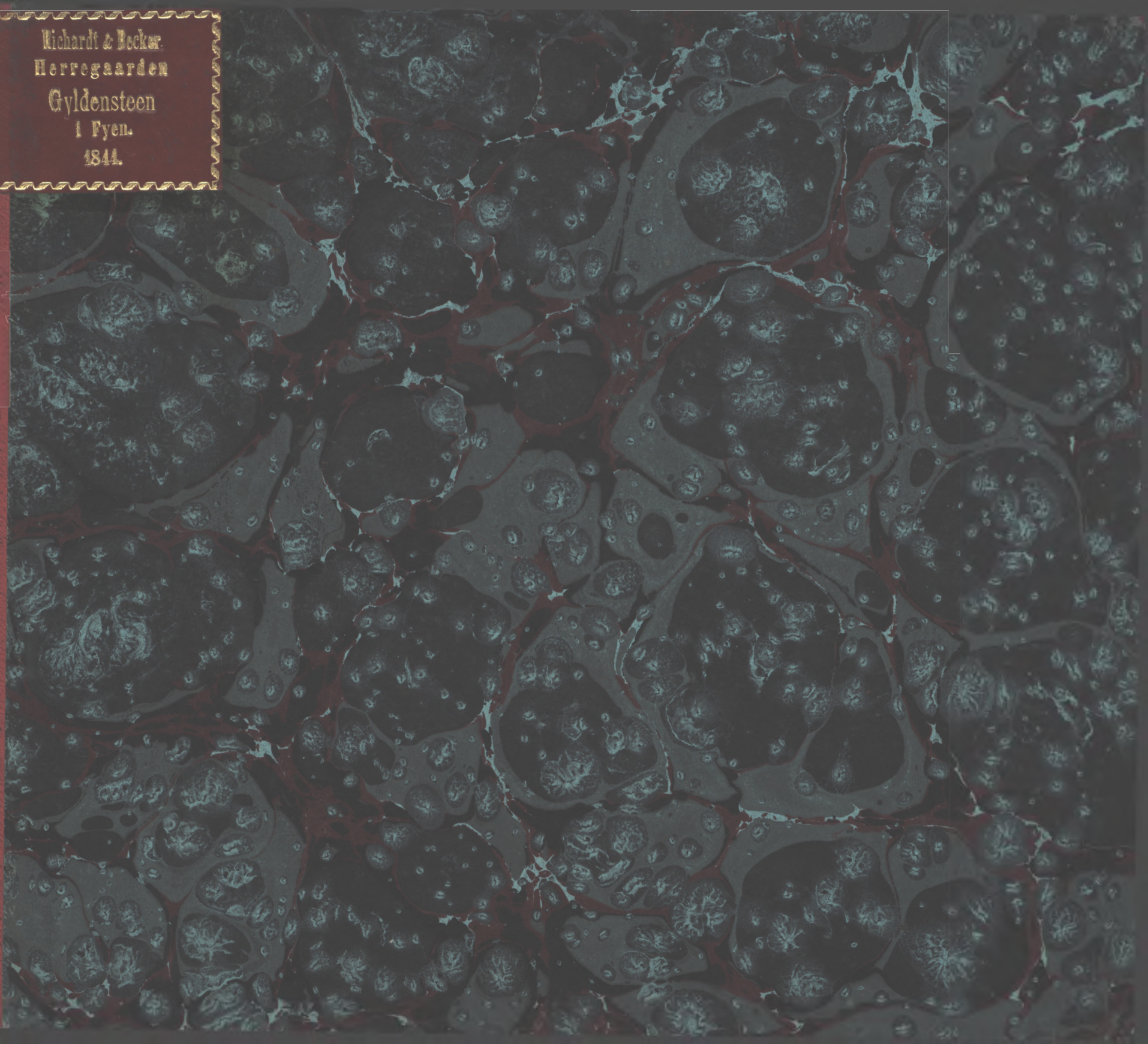
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Richardt & Becker
Herregaarden
Gyldensteen
i Fyen.
1844.

Richardt del. N. Vesterberg tegn.

C.A. Reitzels Forlag

En. Bærentzen & C. Kjøbenhavn

GYLDENSTEEN

(forhen Enggaard i Fyn, opført 1640.)

GYLDENSTEEN

(forhen Enggaard i Fyn, opført 1640.)

Paa Fyens Nordvestkyst, $\frac{1}{2}$ Mill Øst for Bogenſe, ligger i Nørre-Sandager Sogn, Skovby Herred i Odense Amt, Hovedgaarden Gyldensteen, det gamle Enggaard, nu Hovedsædet for Grevskabet Gyldensteen, som med sit betydelige Gods omgiver Bogenſe og indtager en stor Strækning af Fyens Nordkyst. — Gyldensteen ligger kunſ henved 1000 Alen fra Havet, hvortil haves en yndig Udsigt over en lille Slette, som er begroet deels med Skov og Buskads, deels blot med Græs; langs hele Kysten sees en Mængde større og mindre Der, af hvilke den ſkovbegroede Vebels er den ſjerneſte, og i en Afſtand af omtrent 2 Mill begrænder den jydſke Kyst Horizonten, hvorved den Foreſtilling paatrænger ſig Tilſtueren, at det ingeniunde er en Deel af det ſtore Verdenshav, han her ſeer for ſig, men kunſ en ſtor Indſø, der dog lige imod Nord ſtedſe udſtrækker ſig videre og videre, indtil Himmelen forener ſig med den blanke Flade og ſaaledes afſlutter Udsigten. — Hovedbygningen beſtaaer af en Hovedfløi paa to Etager med Kjelder og fremſpringende Karnapper, opført 1640 af Gregerſ Krabbe af røde Steen og ſolid gammel Grundmuur, med rundtakkede Endegavle og mørkerøde Tagſteen; dertil to grundmurede Sidefløie paa een Etage, opbyggede 1737. Denne Borgegaard er omgivet med uſædvanlig brede Grave, over hvilke kunſ gaaer een Bro, over til Ladegaarden, hvorfra man til Høire kommer ud i Haven, medens der til Venſtre ligger en Mølle ved Udløbet fra Gravene, eſter en i ældre Tider temmelig almindelig Skif; fra Borgegaarden kan man alſaa kun giennem Ladegaarden gaae over til Haven, hvorhen man ellers maa roe i Baade, naar man ſtyer denne Omvei. Haven er ſtor og anſelig, anlagt i Begyndelſen af forrige Aarhundrede, og deri findes flere Alléer paa 800—1000 Alens Længde; den ſtaaer i Forbindelſe med en lille Skov, ſom ellers er en Sjeldenhed Veſt for Bogenſe, og frembyder adſkillige tiltrækkende Udsigter.

Det gamle Enggaard forekommer ſørſte Gang i Aaret 1443, og havde dengang allerede i lang Tid været i den rige hollſteuſke Familie Skinkels Hænder, af hvilken Ridderen Bernike Skinkel — med Søblade i Baabenet

— under Dronning Margrethe havde en ſtor Deel af det veſtlige og nordlige Fyen deels til Sie deels til Pantelehn og i fuldeſte Maal benyttede Landets gunſtige Beliggenhed til Kaperier og Søroverier eſter Datidens Skik. — Hans Søn var Ridderen Otto Skinkel, ſom ikke eſterlod ſig nogen Sønner, men kunſ Datteren Hilleborg, der 1446 var forlovet med Ridderen Knud Henriksen Gyldenſterne til Reſtrup, hvilken hun to Aar ſenere ſtod i ſtor Fare for at miſte, da den nyafſødde Kong Chriſtofferſ Enkedronning, Dorothea, var bleven indtaget i den ſmukke og anſelige Herre og af al Magt arbejdede paa at ſætte ham ved ſin Side paa Danmarks Throne; da den unge Ridder var af Rigets mægtigſte Familie vilde Planen maatte nok være lykkes for hende, — thi Rigets Stænder ſyntes ret vel om denne Maade at forſørge Enten paa —, derſom ikke Hertug Adolph af Slesvig alt for ivrigt havde modſat ſig og derimod til Gemaal for Dronningen foreſlaaet ſin Søſtersøn, Grev Chriſtian af Oldenborg, een af Europas høieſte Mænd, hvilket ſynes at have gjort Indtryk; — hans Beſtræbelſer underſtøttedes med Iver af enkelte mægtige Familier, ſom ikke ſkøttede om at ſee deres Ligemand paa Thronen, og vandt ſaaledes Seir. Den nuregerende Kongeſlægts Stamfader beſteg da Danmarks Throne, og Knud Henriksen agtede ſin tidligere Forlovede, ſom foruden adſkillige rige Pantelehn medbragte ham baade Enggaard og Iversnæs eller det nuværende Vedelsborg; han blev Rigsraad og døde 1467, hvorefter Enggaard tilſaldt hans Datter, Karen Gyldenſterne, der var gift med Jørgen Daa og ſaaledes bragte Gaarden over i denne nye Slægt. — Jørgen Daa døde 1503 og hans Fru 1527, hvorefter deres ældſte Søn Jeſper Daa arvede den og beholdt den indtil ſin Død 1562. Da han ingen Børn eſterlod ſig, uagtet han var to Gange gift, ſaldt Enggaard med endeel af Godſet til hans Søſter, Fru Sophie Daa, enke eſter Otto Hvide, ſom var meget ſvag ja næſten gif i Barndom, hvilken Omſtændighed ſatte hendes Svigerinde, Fru Anna Stiks Datter Pors, i ſtand til at miſhandlende hende paa en ſaa oprørende Maade, ſom Tilfældet var. Denne havde nemlig været gift med hendes

GYLDENSTEIN

(forhen Enggaard i Fyn, opført 1640.)

tidligere afbøde Broder, Jørgen Daa til Hestholm og fik allerede 1565 Fru Sophie ved gode Løfter til at skjøde til denne sin Svigerinde og hendes Børn Enggaard med Møllen og 8 Bøndergaarde, dog at hun selv beholdt dem i sin Livstid; da Fru Sophie Daa imidlertid begyndte at gaae i Barndom udgav Svigerinden hende for affindig, spærrede hende inde i et Kammer, som heed Spejelsborg, mishandlede hende paa mange Maader, især ved at lade hende lide Sult og bestandig være i Mørke, saa at hendes Dine bleve saa dumme at hun senere ikke kunde læse, tillod Ingen at komme til hende, — undtagen Præsten, som to Gange beredte hende i dette hendes Fængsel, — ja lod Bindebroen trække op for at være sikker for uvelkomne Besøg lige saavelsom for at forhindre den Fange i at undflye. Ved saadanne Midler, som endogsaa hendes egen Søn tilstod at Moderen havde brugt, lykkedes det Fru Anna at erholde den Ulykkeliges Underkrift under et Følgebrev af 9de April 1571, hvorved hun strax aftraadte det omtalte Gods, men da hun nu blev løsladt og fik Tilladelse til at tage til sin egen Gaard Hynderop eller Hønnerup, klagede hun sin Rød for sine Naboeer, af hvilke Rigstraaden Erik Rud tog hende med sig, for at sikke hende imod videre Voldsomheder, hvorefter hun til ham skjødede de 8 Bøndergaarde, som endnu hørte til Enggaard, men hverken denne Gaard eller Møllen. — Der opstod nu en langvarig Proces imod hendes barbariske Slægtninge, i hvilken en Mængde Vidnesbyrd saavel af enkelte Adelsmænd som af Lehnsmænd, Præsten, Provsten, Borgermester, Raad og Menighed i Bogense, samt menige Bønder i Stovby Herred oplyste og bevidnede det Fortalte; Sagen afgjordes først endelig ved Herredagsdom af 9de Juni 1575, hvorved disse Fru Sophies Salg til Fru Anna Stis Datter som ved Vold af tvungne bleve kjendte for ugyldige, derimod de 8 Gaarde tildømte Erik Rud, som rimeligvis strax efter har kjøbt Hovedgaarden med Møllen; hvad der bidrog til at gjøre Sagen saa indviklet var at Fru Annas Søn, Knud Daa, som nærmeste Slægtning var Fru Sophies Børge og at Familien undskyldte sin Fremgangsmaade med den Paastand, „at Fru Sophie for sin Alderdoms Skyld ikke var ved hendes rette Forstand“; kun ved at kjøbe endeel af Godset kunde Erik Rud, som ikke var af den Ulykkeliges Slægt, faae hele Sagen for Dagens Lys, da han kun paa denne Maade kunde blive Part i samme.

Erik Rud døde 2 Aar efter, i Juni Maaned 1577, og af hans Børn fik Corfis Rud saavel Enggaard som Fuglsang paa Lolland; han døde den 5te Febr. 1630, hvorefter Enggaard tilfaldt hans Datter Helvig Rud, som den 30te Sept. samme Aar blev gift med Ridderen Gregers Krabbe til Torstedlund, der blev Rigstraad, Admiral og Statholder i Norge; han opførte 1640 den midterste Fløi af Hovedbygningen, men gjorde Huset meget smalt, efter en temmelig almindelig Maade at bygge paa i hiin Tid, saa at man nu finder Pladsen noget indskrænket. — Gregers Krabbe døde 1655, hvorefter

Enggaard faldt til hans Datter af første Egtefælls Birte Krabbe, som blev gift med den saavel for sin Lærdom som for sin Ulykke saa bekendte Oluf Rosenkrands til Egholm og Enggaard, der var Baron, Geheimeraad, Stats- og Justitsraad, samt Ridder (c: Storkors) af Dannebrog, men kom i en særgelig Collision med den nye Kongemagt, om endnu bestræbte sig for at nedslaae enhver ~~Udvalg~~ ^{Udvalg}, der kunde indeholde noget som helst — endog det meest skjulte — Angreb. En tydt Professor, Buno, havde forfattet et Skrift, som han dedicerede til den danske Kronprinds og hvori han søgte at bevise, at Danmark altid havde været et Arverige; slutteligen forestillede han, for at smigre Hoffet, hvilken Lykke det var for Danmark, nu at have faaet en enevældig Konge, og at saaledes Adelsens Halse vare bleve bøiede under Aaget; nu havde Kong Frederik den Tredie faaet Leilighed til at straffe de Adelige for deres tidligere Overmod og derfor fra Herrer forvandlet dem til Trælle. — Dette plumpe Smigreri kunde vel neppe være Hoffet behageligt, da dets Fundament var en Fortolkning af Kongeloven, som den danske Regjering aldrig har vedkjendt sig, — thi det er ikke i at være aristatiske Despoter at de danske Konger have søgt deres Hæder, — men under alle Omstændigheder maatte den være i høieste Grad stødende for den nye saa mægtige danske Adel, og derfor fik Friherren Oluf Rosenkrands — ligeledes paa Latin og uden Censur — et Forsvarsskrift for den danske Adel og den tidligere Regjeringsform, hvori han trækker dygtigt løs paa Buno, og tillige anbefaler den under Christian den Tredie herskende Forsatning som den bedste i en Stat, ved hvilken Leilighed han unægtteligen tilfigter en indirect Sammenligning med sin Tid, især hvor han taler om Ansættelse af Fremmede i høie Embeder, om overdrevne Skatter og flere lignende Ting, som med Rette kunde lægges Christian den Femtes Regjering til Last. Dengang var den nye Kongemagt endnu heel svag og værnedes derfor med Mistænksomhed om den skyldige Respekt, hvilken Betragtning burde have gjort Friherren forsigtigere i sin Skrivemaade, saameget mere som han iblandt Kongens Ministre havde en personlig Fjende, der med Glæde greb enhver Leilighed til at komme ham til Livs; dette var Geheimeraad Mikkel Wibe, hvis Fader, Biskop Mads Jensen Middelfart i Skaane, paa den sjældigste Maade var bleven mishandlet af Friherrens Fader, den brutale Holger Rosenkrands til Olmninge, hvilket Sønnen aldrig glemte og nu i sin høie Stilling fik Leilighed til at hævne. Han gjorde nemlig Kong Christian opmærksom paa det Farlige i at tillade endogsaa den mindste Tvivl om den bestaaende Regjeringsforms Fuldkommenhed og uddrog af Friherrens Bog over 40 Punkter, som vare anstødelige, hvoriblandt de indirecte Klager over den de Fremmede viste Gunst især faldt i Dinene og rigtignok ogsaa vare fuldkommen velbegrundede. — Friherren blev forbudt Hoffet, en Commission nedsat for at bedømme Bogen, og Sagen overgivet til Generalprocureuren og Generalfiscalen, for hvis Radu-

GYLDENSTEEN

(forhen Enggaard i Fyn, opført 1640.)

listeri man dengang ifølge flere dyre Erfaringer havde en saa stor Frygt, at Friherren gjentagne Gange bønfaaldt om at han maatte slippe for Fiscalen og Advocaterne og hans Bog blive forelagt Lærde og Kyndige til Bedømmelse. Dog dette var forgjæves: Sagen gik sin Gang og Commissionen, som bestod af 6 Geheimeraader, dømte Friherren til at have sine Værdigheder og Charger som Geheimeraad, Etats- og Justitsraad forbrudt samt betale 6000 Rdl., hvilken Dom dog de tre Commissarier ikke vilde underskrive. Sagen blev derefter indstævnet for Høieste Ret, hvor Rosenkrands den 2den Martz 1682 blev dømt til at have sine Charger og Værdigheder forbrudt, miste sin Formue, ikke mere at lade sig finde i Kjøbenhavn, samt gjenkalde, hvad Ulovligt han havde skrevet og lade denne Gjenkaldelse tilbørligen censurere. — Kongen formilbede ifølge Ansøgning den Post om hans Formues Forbrydelse derhen, at han skulde betale 22000 Rdl., hvoraf 2000 Rdl. til Fiscalen, og at hans Svigersønner maatte erholde, hvad der af hans Formue kunde blive tilovers. For at dække Gjelden folgtes nu Godserne, — 1400 Td. Hartkorn, paa hvilke der dog hvilede endeel Gjæld, — og Baronens døde 3 Aar efter, den 13de Martz 1685, som der almindeligen antages af Sorg. — Den nye Kongemagt var ikke at spøge med!

Enggaard var dengang 454 Td. Hartkorn og blev solgt til Geheimeraad Conrad Bierman von Ehrenschikdt til Busserud, Ridder (3: Storkors) af Dbr. og Minister for det udenlandske Departement, der 1681 var bleven ablet; han lod Bærelserne indrette efter den nyeste Tids Smag, male og tapetsere, anlagde Haven med de tre store Meer og døde 1698, hvorefter hans Enkefue endnu i endeel Aar beholdt Gaarden, men tilsidt solgte den til en Fransmand, som bragte den til større Herlighed og Anseelse, end den nogenstinde havde havt. Dette var Johan Henrik Huguetau, Rigs friherre af Odby, Greve af Gyldensteen, Geheimeraad, Kammerherre, Ridder (3: Storkors) af Dbr., en fransk Flygtning, som kom her til Danmark med betydelige Rigdomme, — 12 Mill. Fr., fortælles der, — men hvis tidligere Liv er noget indhyllet i Taage, og hans Adkomst til en stor Deel af disse Penge uden Tvivl mindre hæderlig, dog kunne vi derom kun berette efter Sagn, af hvilke det rimeligste nok bliver følgende. Huguetau var i Ludvig den Fjortendes Tid en rig og anseet Banquier i Paris, som af Regjeringen blev meget brugt for at skaffe Laan tilveie og dertil benytte sin Credit iblandt de andre Kjøbmænd, saaledes som saadant er brugeligt endnu den Dag i Dag. Da imidlertid i den spanske Successionskrig Landets Finanser vare ødelagte, betænkte Regjeringen sig ikke paa at udskrive tvungne Laan iblandt Kjøbmændene, ved hvilken Leilighed den rige Huguetau ikke var iblandt dem, som maatte betale mindst. Da han kunde indsee, at dette vilde ende med hans Ødelæggelse eller med frit Qvarteer i Bastillen, besluttede han at flygte, benytte Leiligheden, da Regjeringen hos ham havde deponeret flere Millioner, som skulde anvendes til Armeerne, sendte denne hele

Sum til Amsterdam, — deels i Bærler deels ved at neblægge Guldstykkerne i Basker for saaledes at kunne forsende dem uden at vække Misstanke, — og flygte derefter selv til Amsterdam, hvor han etablerede sig, førte et stort Huus og lod sig gjøre til Baron af Odby, hvilket Gods han havde kjøbt. — Ludvig den Fjortende var imidlertid yderst forbitret over den stammelige Maade, hvorpaa han var bleven taget ved Næsen og havde mistet ikke blot sin gode Malleko, men ogsaa sine egne Penge, og svor hans Undergang samt befalede sit Politii at skaffe ham til Frankrig, det koste hvad det vilde. — Det franske Politii havde dengang sine Espioner og Agenter over hele Europa, og efter nogen Tids Forløb, netop som Baronens en sjen Dag sad i sin Silkeslaaprof i god Ro og Mag paa sit Landgods, trængte der pludselig Folk ind i hans Bærelse, bandt og kneblede ham samt transporterede ham ud i en Kareth, og det saa hurtigt og med en saa fulkommen Beregning af Omstændighederne, at Ingen mærkede det og der aldeles ikke opstod nogen Larm paa Gaarden før den overraskede Baron var flere Mile borte og ikke mere til at indhente, — saameget mere som Ingen vidste hvor han var blevet af.

Den ulykkelige Huguetau laae imidlertid i Bunden af Karethen, i fuldkommen Erkjendelse af hvad der ventede ham, nemlig et vist snævert og trangt Hampehalsbaand eller i det heldigste Tilfælde et evigt Fængsel i Bastillen, som i saa Fald kun kunde kjøbes med Opoffrelsen af hele hans Formue, thi at Kongens Harm ikke lod sig formilde med Mindre vidste han alt for vel. Under disse behagelige Betragtninger gik det i fuldeste Fart igjennem hele Holland og en stor Deel af Belgien, som dengang kaldtes de spanske Nederlande og netop var Skuepladsen for en langvarig og ødelæggende Krig. Paa den sidste Station forinden de Reisende naaede fransk Grund, — Det vil sige Land, som var besat af franske Tropper, — holdt Vognen og vedkommende Politiaagent gik ind i Bagten for at forevise sine Papirer og derefter drage over Grændsen. — Skildvagten var en dansk Soldat af de Hjælpetropper, hvormed Danmark i denne Krig understøttede de Allierede imod Frankrig; han stod med Sværet i Armen og kjædede sig af Hjertens Grund, da denne Kareth holdt stille og en Herre steg ud; Soldaten kastede et Blik ind igjennem Vognsdøren, der hastigen igjen blev lukket i, fik Die paa en Silkesjole og tænkte: „Der er altsaa et Erventimmer i Vognen, hvordan monstro hun feer ud? Det var dog Umagen værd at see efter, det bryder Lieutenanten sig ikke om“, lukkede roligt Døren op — og saae en bunden og kneblet Mand i en Silkeslaaprof paa Bunden af Vognen! — Inden saa Minuter var Sagen meldt, Huguetau fri og den franske Espion i Bagten, men den Følelse, hvormed Huguetau havde seet den røde danske Uniform i dette Frelsens yderste Øeblik, glemte han aldrig; Soldaten forekom ham som en Engel fra Himlen, der tillige skulde antyde ham den eneste Maade, hvorpaa han kunde sikke sin Fremtid, og han drog da strax med sin hele Formue til Danmark, hvor en saa

GYLDENSTEEN

(forhen Enggaard i Fyn, opført 1640.)

rig Gæst altid har været velkommen. — Enggaard var netop tilfals og han reiste hen for at besee det; een af Folkene viste ham om og bemærkede, at Gaarden nok vilde blive dyr; „lad den det“, svarede Baronen, „jeg har Penge nok til at forgylde hver Steen i den.“ Han kjøbte da Enggaard, Dregaard og Uggerølevgaard, alle tre her i Eggen, blev 1717 Greve af Gyldensteen til Grindring om hans Dyring, der havde gjort Dyfugt, og fik af sine Godser 1720 oprettet et Grevskab, som han ligesaa vel som Enggaard gav dette Navn.

Her i Danmark nød han stor Ære, saa at endog saa en uægte Søn af ham blev gift med een af Landets rigeste og fornemste Arvinger, en Grevinde Friis fra Frisenborg, — men som rigtignok var 37 Aar gammel og ikke glædede sig ved det bedste Nygte, — ja blev Geheimeraad og Ridder af Elefanten, men trods Grev Gyldensteens Herlighed og Rigdom maatte han dog i lang Tid stedse vogte sig og var endog saa ligeved at blive bortført fra Kjøbenhavn, idet en fransk Kaper, som laae paa Rheden, havde indbudet en stor Deel af Byens fornemme Verden til et Bal ombord paa Skibet og deriblandt Grevven, som ikke ahned Svig og netop var isærd med at træde i Baaden, da hans Tjener bag fra greb ham om Armen og standsede ham; den troe Svend havde mærket Uraad, Greven blev tilbage, og siden kom det rigtigt for Dagen at det Hele var en List for at faae den Mand ombord, paa hvis Paagrivelse den franske Regjering satte saa stor Priis. — Grev Gyldensteen døde 1749, 96 Aar gammel, og Grevskabet tilfaldt hans Datterdatter, Margrethe Maurice Franciscas Isidora Casada Marquise de Monteleone, som døde 1752 og var gift med Grev Eggert Christoffer Knuth til Knuthenborg, Stamherre til Lerchenfeld, R. E. og PUnion, Geheimeraad; deres Søn var Grev Johan Henrik Knuth Gyldensteen til Knuthenborg, Stamherre til Lerchenfeld, Geheimeraad, Ridder (o: Storkors) af Dbr., Kammerherre, Stiftamtmand, som døde 1802 uden Sønner, hvorefter hans Datter Grevinde Constance Henriette Frederikke Knuth Gyldensteen arvede Grevskabet og beholdt det indtil sin Død i Aaret 1828. Af hendes fire Mænd havde hun med den første, — Kammerherre Grev Johan Hartvig Ernst Bernstorff, Stamherre til Wotersen og Landen i Hertugdømmet Lauenborg, — en Søn, Grev Andreas Erik Henrik Ernst Bernstorff Gyldensteen, Stamherre til Wotersen og Landen, Kammerherre, Ridder af Dbr., som døde 1837, hvorefter den nuværende Besidder, Grev Hans Hartvig Ernst Bernstorff Gyldensteen, Stamherre til Wotersen og Landen, Hoffjægermester, arvede Grevskabet og de øvrige Godser.

Grevskabet Gyldensteen bestaaer nu af 7 Hovedgaarde med tilliggende Bøndergods i Skovby, Lunde, Skam og Wendes Herreder, ialt privil. Hartkorn Ager og Eng: 790 Td. 5 Skpr. 3 Fdk., Skovs og Møllefjeld 53 Td. 3 Skpr. 1 Fdk.; upriv. Hartkorn Ager og Eng: 1499 Td. 2 Fdk. 1 Alb., Skovs og Møllefjeld 7 Td. 4 Skpr. 1 Fdk. 1 Alb.; dertil 12 Kirker med Kirketiender og 4 Kongetiender, ialt Matr. Kirketiender 358 Td. 3 Skpr. 2 Fdk., Kongetiender 122 Td. 3 Skpr. 2 Fdk., nemlig Nørre-Sandager, Silby, Særølev og Dre Kirker tilligemed Kirkes og Kongetiende; samt Guldberg, Grindløse, Klinte, Meelby, Uggerølev, Høirup, Haarslev og Skovby Kirker med Kirketienden. Skovarealet udgjør 547 Td. Land. Der findes paa Grevskabet 301 Bøndergaarde, 11 Bolseder og 303 Huse, 1 Weirmølle, 4 Vandmøller og 1 Stampemølle. Hoveri forrettes nu kun til 2 af de Grevskabet underliggende Hovedgaarde, hvorimod Bønderne til de 5 ere hoverifri. Hovedgaardene ere:

Gyldensteen med 90 Td. 2 Skpr. 2 Fdk. 1 Alb. Ager og Engs Hartkorn, 6 Td. 3 Fdk. 2 Alb. Skovs og Møllefjeld, et Areal af 700 Td. Land, god Jord, 630 Td. 4 Skpr. 1 Fdk. Hartkorn Bøndergods, hvoraf 259 Td. Hartkorn er privilegeret.

Ferstrup med 40 Td. 4 Skpr. 1 Fdk. 2 Alb. Ager og Engs Hartkorn, 5 Skpr. 1 Fdk. 2 Alb. Skovfjeld, et Areal af 350 Td. Land middel Jord, 219 Td. 6 Skpr. 1 Fdk. 2 Alb. Hartk. Bøndergods.

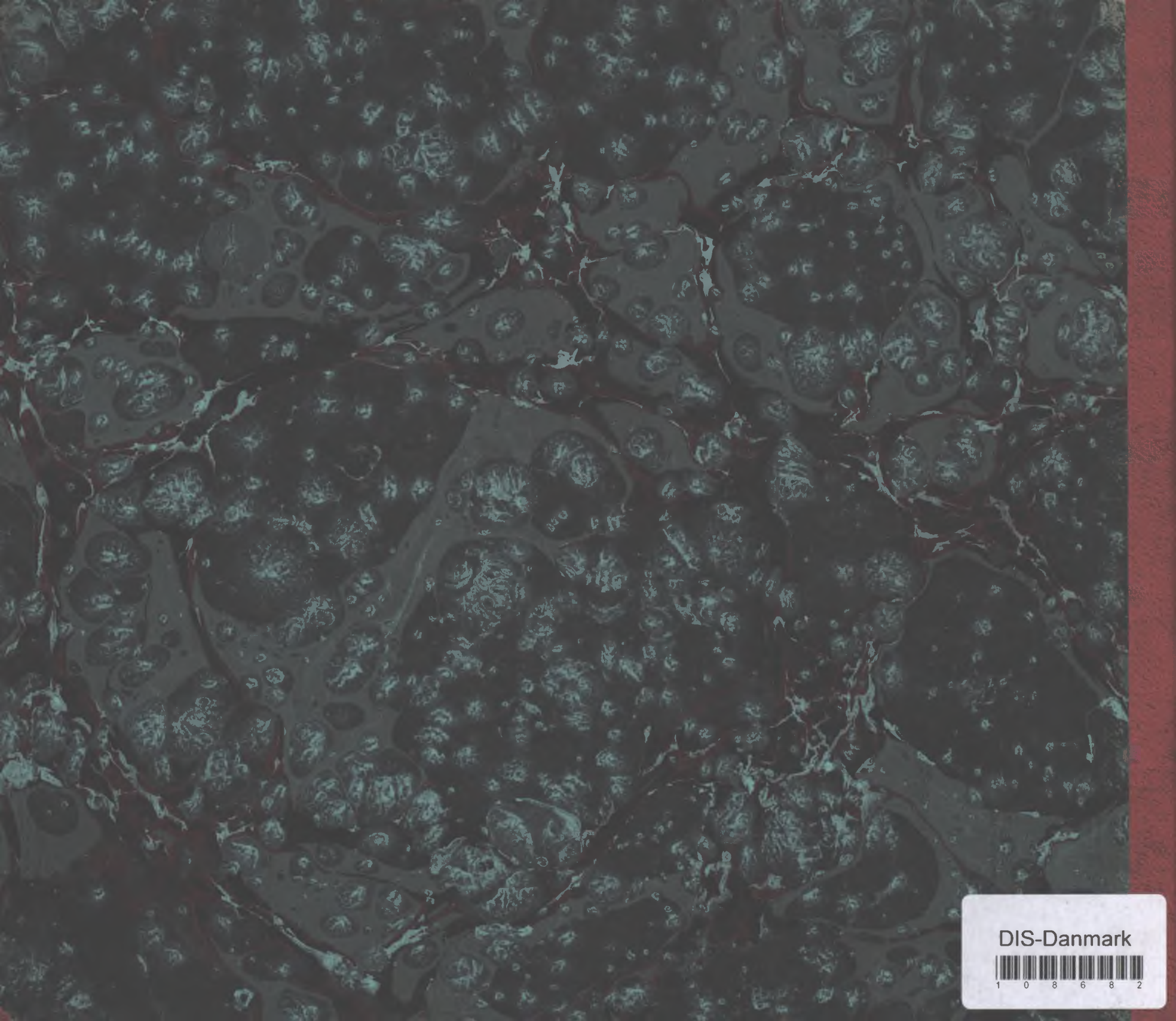
Uggerølevgaard med 52 Td. 2 Skpr. 1 Fdk. Ager og Engs Hartkorn, et Areal af 300 Td. Land middel Jord, 338 Td. 7 Skpr. 3 Fdk. 2 Alb. Hartk. Bøndergods.

Dregaard med 35 Td. 5 Skpr. Ager og Engs Hartkorn og 18 Td. 1 Fdk. 2 Alb. Skovfjeld, et Areal af 300 Td. Land tildeels sandede Jorder, 361 Td. 1 Skp. 3 Fdk. 1 Alb. Hartkorn Bøndergods, hvoraf 200 Td. Hartkorn privilegeret, samt 7 Td. 4 Skpr. 1 Fdk. 1 Alb. uprivilegeret Skovs og Møllefjeld.

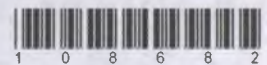
Hugget med 17 Td. 5 Skpr. 3 Fdk. 1 Alb. Ager og Engs Hartkorn, et Areal af 200 Td. Land gode Jorder, 168 Td. 4 Skpr. Hartk. Bøndergods.

Harridslevgaard med 68 Td. Ager og Engs Hartkorn, et Areal af 350 Td. Land gode Jorder, 20 Td. 1 Skp. 2 Fdk. 2 Alb. Skovs og Møllefjeld, 238 Td. 2 Skpr. 3 Fdk. 1 Alb. Hartk. Bøndergods.

Sandagergaard med 27 Td. 1 Skp. 2 Fdk. 2 Alb. Ager og Engs Hartk., et Areal af 200 Td. Land middel Jord, 8 Td. 2 Skpr. 3 Fdk. 1 Alb. Skovs og Møllefjeld, 5 Skpr. 1 Fdk. 1 Alb. Hartk. Bøndergods.

DIS-Danmark

1 0 8 6 8 2